

4 női sors Multimédiás Oktatási Anyag

1. sz. melléklet - Életrajzok

Klutsik (Klein) Olga (Klutsik Emilné)

Klein Olga néven született Beregszászon 1922. április 1-én (akkor a város Csehszlovákiához tartozott). Apja Klein Hermann vaskereskedő, anyja Klein Berta, született Iczkovic Berta. Olgát (aki jegyben járt a keresztény vallású Szabó Lászlóval) öccsével, nővérével és szüleivel a beregszászi gettóból Auschwitz-Birkenauba deportálták. Olgát később Gelsenkirchenbe vitték romeltakarítási munkára. Innen Sömmerdába került egy fegyvergyárba dolgozni. 1944 novembere körül gyalogosan hajtották őket Glachauig, ahol az amerikaiak felszabadították őket. A háború után hazatért Beregszászra, ami akkor már a Szovjetunióhoz tartozott. Édesapja nem élte túl a lágert. Zongoratanárként dolgozott, férjétől, Szabó Lászlótól két lánya született. Férje 1979-es halála után újra férjhez ment, Klutsik Emilhez 1981-ben. A család Budapestre költözött.

Lukács Klára (Pető Edéné)

1921-ben május 25-én született Komáromban (ma Zalakomár). 1939-ben ment férjhez Hamburg Miklóshoz, ekkor Nagykanizsára költözött, ahol férje bődízművesként dolgozott, kispolgári kiskereskedő életet éltek. 1942-ben született meg kisfiuk, Jancsika.

1944 áprilisának végén a családot a nagykanizsai gettóba zsúfolták, majd innen Szombathelyen keresztül Auschwitz-Birkenauba deportálták. 1944. május 25-én, Klára 23. születésnapján érkezett a vonat a hírhedt birkenau-i rámpára, ahol a szelekció után a kétéves Jancsikát elválasztották édesanyjától. A kisfiút és Klára édesapját még aznap gázkamrában meggyilkolták.

Klára hat hetet töltött Birkenauban, majd kényszermunkára válogatták ki és sok más deportált nővel együtt a németországi Gelsenkirchenbe szállították, ahol romeltakarításon kellett dolgoznia, majd egy újabb válogatást követően 1944 augusztus-szeptember körül Essenbe került, gyárban dolgoztatták. Essenből gyalogmenetben hajtották a foglyokat Bergen-Belsenbe. Itt szabadult fel, de addigra súlyos beteg lett, betegségéből nagyon lassan épült fel. A felépülése után is egy ideig még a kórházban maradt, a többi beteg ápolásában segédkezett.

1946-ban került haza. Addigra már tudta, hogy férjét is meggyilkolták. Hazatérve a rettentő hiánnyal szembesült.

1946 szeptemberében házasodott össze második férjével, Pető (Pollák) Edével. Első fia, Ernő, 1947 augusztusában, második fia, György, 1955 januárjában született. Könyvelőként, bérszámfejtőként dolgozott, a nyugdíjazását megelőző közel két évtizedben a Művelődési (Oktatási) Minisztériumban. 2009 januárjában halt meg.

Mike Terézia (Keller Lászlóné)

1927. november 4-én született Szombathelyen. Családjával, orvos szüleivel, Bajénsenyén lakott. Apja, dr. Mike Imre, nem élte túl a munkaszolgálatot. Teréziát édesanyjával, dr. Mike Ilonával (született Diamantstein Ilona) együtt deportálták a nagykanizsai gettóba, majd innen Auschwitz-Birkenauba. Terézia itt végzett kényszermunkát, majd 1945 január-májusa között Ravensbrückbe vitték, innen pedig Malchowba. Itt szabadult fel. Édesanyjával mindketten hazatértek. Terézia Szentgotthárdon fejezte be a gimnáziumot, majd orvosi egyetemre ment. Itt ismerkedett meg férjével, dr. Keller Lászlóval. Gyermekük nem született.

4 női sors

Multimédiás Oktatási Anyag

Pauk Anna (Galló Józsefné)

1910. dec. 30-án született Nagykanizsán. apja: Pauk Vilmos mérnök, anyja Hahn Mária. Anna a Városi Zeneiskolában kezdte meg zenei tanulmányait. A Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskolán (ma egyetem) szerzett zongora- és énektanári diplomát 1933-ban, majd nagybőgő szakon is levizsgázott.

A második világháború kitöréséig nagybőgősként és énekesként rendszeresen szerepelt külföldön. 1944-ben Nagykanizsáról deportálták Auschwitz-Birkenauba, majd a gelsenkircheni lágerbe, ahol egy műbenzinygyárban (Gelsenberg Benzin Aktiengesellschaft) dolgozott. 1944 szeptemberében továbbvitték a sömmerdai lágerbe, ahol a Reinenthal Borsig Sömmerda gyár varrodájában dolgozott. 1945 márciusában gyalogtranszporttal Altenburgba és Reinholzheimbe került, ahol felszabadult, innen tért haza Glachau, Pozsony, Komárom és Budapest érintésével Nagykanizsára.

1947-ben költözött Budapestre. A Magyar Rádió Énekkarának énekesé, majd korrepetitora lett. 1958 és 1973 között a Weiner Leó Zeneiskola tanáraként tevékenykedett, 1973-tól 1977-ig a Vándor Kórus hangképző tanáraként működött, 1981-től pedig a Tomkins Énekegyüttessel dolgozott. Európa számos országában fellépett. Énektanári munkáját 1976-ban Kiváló Pedagógus címmel ismerték el. A holokauszthoz kapcsolódó emlékeit "Az 12539-es fogoly" című memoárban írta meg.

Férje Gottlieb (Galló) József volt, gyermekük nem született. Tanítványai közé olyan neves művészek tartoznak, mint Bubnó Tamás, Csavlek Etelka, Dobra János és mások. Pauk Anna 2000. május 5-én halt meg.